

Prof. Gestrin ima številne prijatelje in častilce svojega znanstvenega opusa. Zaradi njemu lastne načelnosti, prepričanja v svoj prav, si je pridobil tudi zopernike. Kljub temu, da njegovih nasprotnikov ni malo, so mu morali dati tudi številna javna priznanja. Prof. Gestrin si zanja ni prizadeval, ni trgoval s svojim prepričanjem in mnenjem, zato so ga, če so le mogli, obšli. To ni vselej prijetno, zlasti takrat, ko je nadvse krivično. Naj ne zveni patetično! Prepričan sem, da je ljubezen in spoštovanje njegovih študentov, magistrantov in doktorantov več kot enakovredno nadomestilo. Prof. Gestrin, kljub letom, nima težav z vključenostjo v družbo, nima občutka osamljenosti in zapuščenosti. Ni

"prvak", "voditelj", "nestor", še vedno je naš spoštovani Ferdo. Želimo si, da bi še velikokrat in dolgo skupaj uživali življenje, čeprav ga grenijo mnoge tegobe. Za vsak trenutek sreče, tudi pri znanstvenem delu, je potrebno veliko pretrpeti in žrtvovati, pa vendar delovni uspehi preženejo sence. Akad. prof. dr. Ferdo Gestrin je še vedno poln načrtov. Njegov dan je še vedno ves delaven, od ranega jutra do pozne noči. Delo prinaša rezultate in z njimi radost. Prepričani smo, da se jubilanu še dolgo ne bo treba bati tudi za lepe trenutke življenja.

Stane Granda

Anamarija Vidovič Miklavčič

Moje prvo srečanje z Anko sega dobri dve desetletji nazaj, ko sem, absolventka zgodovine, prišla povpraševat na Inštitut za zgodovino delavskega gibanja o časopisnih člankih o Beneški Sloveniji ob koncu prve svetovne vojne, ki sem jih zbirala za diplomsko nalogo. Že takrat me je prijetno presenetil Ankin prijazen sprejem in kolegialnost, ki sta takoj odpravila mojo tremo. Prav nobene distance ni bilo med nama, saj sva se po-

govarjali kot kolegici, ki ju zanimajo iste stvari in imata o določenih problemih že izoblikovano mnenje. Seveda tudi nudenje strokovne pomoči in vpogled v bibliografijo časopisnih člankov, ki jo je tedaj pripravljala še s tremi sodelavkami, ni bilo vprašanje. Ko sem se zaposlila v arhivu Inštituta, so se najini stiki nadaljevali, v prijetnih pogovorih, privatnih in strokovnih, o tem in onem, o vsem, saj je Anka človek, ki zna prisluhniti sogovorniku in spoštuje njegovo mnenje.

Rojena 21. 3. 1936 v Gornji Radgoni, je po osnovni šoli odšla na učiteljske in ga leta 1954 v Ljubljani tudi končala. Odločila se je za študij zgodovine, ki jo je vpisala na ljubljanski Filozofski fakulteti leta 1955 in diplomirala leta 1961. Takoj po končanem študiju, se je posvetila pedagoškemu delu, po treh letih pa je prišla na Inštitut za zgodovino delavskega gibanja (sedaj Inštitut za novejšo zgodovino), kjer je zaposlena tudi danes.

Njeno prvo delo na Inštitutu je bilo pripravljanje bibliografije člankov o delavskemu gibanju po časopisju od leta 1917 dalje. Rezultati dela, ki ga je vrsto let opravljala s sodelavkami, so štiri bibliografije, izšle v letih 1969-1974 in sicer Bibliografije člankov o delavskem gibanju na Slovenskem od začetkov do leta 1941. Delo je bilo širše zastavljeno in se ni omejevalo le na članke o delavskem gibanju. Izredno natančno in vztrajno opravljeno delo, je marsikateremu raziskovalcu prihranilo ure in dneve zamudnega listanja po časopisih.

Ob 20 letnici izhajanja Kronike, časopisa za slovensko krajevno zgodovino, je za objavo v tem glasilu pripravila bibliografsko kazalo (1953-1972),

izšlo 1973, prav tako je leto kasneje v tem glasilu objavila bibliografsko kazalo Kronike slovenskih mest, za sedem številkih revije. V obeh bibliografijah je dosledno upoštevala pravila bibliografske tehnike. Poleg omenjenih bibliografij, je v Kroniki objavila celo vrsto razprav, strokovnih člankov, ocen in poročil.

Njeno zanimanje se je ob prebiranju raznovrstnih časopisnih člankov razširilo na raziskovanje zapletene problematike iz novejšje zgodovine, saj so se teme kar same ponujale, posebno za obdobje med obema vojnama.

Prve znanstvene razprave Anke Vidovič Miklavčič so osvetlile problematiko slovenskih železničarjev in njihovega boja v Ljubljanski pokrajini v letih 1941-1943. Samostojna monografija Slovenski železničarji pod italijanskim okupatorjem v Ljubljanski pokrajini, izšla 1980, pa je zaokročila večletno proučevanje te tematike.

Vrsto let svojega raziskovalnega dela je posvetila raziskovanju dejavnosti mladinske organizacije v času NOB ter razvoju in dejavnosti mladinskih in kmečkih stanovskih organizacij v slovenskih

političnih taborih v tridesetih letih. Tudi s tega področja je objavila vrsto razprav in je tako vplivala na razjasnjevanje mnogih vprašanj te problematike, ki še niso bila proučena. Rezultate izredno obsežno zastavljenega dela je analizirala v doktorski disertaciji leta 1992. Tudi ta raziskava, čeprav skrčena zaradi objave, je izšla v samostojni publikaciji z naslovom Mladina med nacionalizmom in katolicizmom leta 1994.

Kot strokovnjakinja za obdobje med obema svetovnjima vojnama je sodelovala na številnih kongresih in znanstvenih srečanjih doma in v tujini. Vpogled v njeno bogato bibliografijo je moč dobiti v Prispevkih za novejšjo zgodovino XXIX, 1989, za nadaljna leta v isti reviji v okviru letnih poročil Inštituta za novejšjo zgodovino. V zadnjem času je svoje raziskovalno delo skoncentrirala na proučevanju tematike kmečko stanovskega gibanja na Slovenskem. Zato ji zaželimo še naprej uspešno delo v krogu zgodovinarjev sodobne zgodovine ter izpolnitev vseh njenih strokovnih načrtov.

Metka Gombač

Majda Žontar praznuje šestdesetletnico

Majda Žontar ob otvoritvi razstave Dr. Janez Bleiweis in njegov čas (maj 1996)

Vrsta kolegic in kolegov zgodovinarjev, ki delujejo v muzejskih ustanovah, poleg svojega rednega muzejskega dela opravi tudi veliko raziskovalnega dela. Leta in leta uspešno delajo na svojem področju, vendar se o njihovem delu mnogokrat premalo sliši, še posebej če delujejo zunaj Ljubljane. O njih in njihovem delu več slišimo ob otvoritvi nove razstave, izidu kataloga, krajevnega zbornika ipd. Pa vendar pomeni pripraviti določeno tematsko razstavo zahteven projekt, v katerega je treba vložiti tudi veliko ur znanstvenega dela. Ker na vsakoletnih ekskurzijah po Sloveniji, kamor redno vodim svoje študente, pogosto obiskujemo muzeje, sem precej na tekočem, kaj se v njih dogaja in reči je treba, da so nekateri, še posebno v zadnjih letih, doživeli velike spremembe in lepe rezultate. Posamezni muzejski delavci pa imajo velike zasluge ne le za razvijanje muzejske dejavnosti, ampak še zlasti za proučevanje krajevne zgodovine nasploh. Mednje nedvomno spada tudi naša jubilatka Majda Žontar.

Kolegica Majda Žontarjeva je bila rojena 17. februarja 1936 v Ljubljani. Po maturi na kranjski gimnaziji 1954 se je vpisala na študij zgodovine na